

Esther G. Wood

*A nő,
aki tetőzött nekem*

A Boeing-767-es fedélzetén

— Párizs —

Életemben nő annyira még nem hozott ki a sodromból, mint Sarah Cartwright 2006 őszén Párizsban.

Pedig első pillantásra könnyű esetnek tűnt. Álmodom-ban sem gondoltam volna, hogy az évtized legválságosabb ügye kerekedik ki személye körül. Igen. Az a bizonyos 2006. szeptember, Párizsban.

Nem lett volna szabad, de feljegyzéseket vezettem. Nem is igazán feljegyzéseket, hanem csak kis irkafirkának tűnő ábrákat. Hasábokkal, vonalakkal és egy-egy szóval. Minimális szöveggel. Mindenesetre másnak keveset mondtak volna, nekem azonban pontos információval szolgáltak az eseményekről. Tisztábban tudtam gondolkodni, ha papírra vettem a tényeket. Ezért aztán pontosak az emlékeim az első, véletlenszerű pillanattól ott a Boeing 767-es fedélzetén, a drámai eseményeken át – melyekben, be kell valljam, nem voltunk épp a helyzet magaslatán – egész a végkifejletig.

Francia-Guyanából tértem haza azon a szeptember 7-én. Jól bírtam a repülést, de akkor már harmadik

napja úton voltam, és Atlantában a South terminálban szálltam fel a Boeing 767-esre, amely végre úti célomig, Párizsig vitt.

Öt évet húztam le Francia-Guyanában, s ez alatt az idő alatt mindösszesen négyszer jártam a kontinensen; háromszor Oslóban, egyszer Párizsban. Amikor Gordon ezredes (aki a neve ellenére vérbeli francia), közvetlen felettesem néhány hónapja Párizsba hívott, azt hittem, akad valami jobb megbízatása számomra, mert szó ami szó, Francia Guyana nem volt épp a világ közepe. A francia kolónián dolgoztam fedőfoglalkozásomban, építészként, valójában azonban a francia űrkutatási program biztonságát felügyelő csapat vezetője voltam. El tudtam képzelni izgalmasabbat ennél a munkánál, különösképp, hogy mindjárt az első bevetésem, annak idején, húsz éve olyan mozgalmasra és drámaira sikeredett. Ott voltam a Rainbow Warrior felrobbantásánál 1985-ben Gordon ezredes (aki akkor még csak kapitány volt) közvetlen irányítása alatt.

Húsz évesen az ember még másként látja a világot. Kevésbé árnyaltan és összetetten, mint amilyen az a valóságban. Ott Aucklandnél egyszerűen megtagadtam a parancsot, és csak Gordon ezredes jóindulatának volt köszönhető, hogy nem lett annál nagyobb bajom, mint hogy hazaküldtek Oslóba. Apám akkor még élt. 68 éves volt. Voltak nézeteltéréseink – nem volt büszke rám, és ez, noha akkor nem vallottam be magamnak, módfelett zavart. Szerettem volna olyan lenni, mint ő. Ő, a norvég ellenállás hőse, később a francia titkosszolgálat legendás alakja, Peter Munthe, az apám... Azt gondolta,

belőlem, egyetlen, késői fiából kitűnőbb ügynököt farag, mint ő maga, ezért egész kicsi koromtól hurcolt magával végig csaknem az egész világon.

Elkalandozó gondolataimból az egyik stewardess riasztott fel, ahogy félrehúzta az első osztályt a turista osztálytól elválasztó függönyt. Ma sem tudom, miért tette. Az első sorban ültem, olyan közel az elválasztó függönyhöz, hogy könnyedén el tudtam olvasni a légi-kisasszony kitűzőjén a nevet: Miss E. Lansing. Szép nő volt. Magas, karcsú, királynői alkattal, napbarnított bőrrel. Pompás összbenyomást keltett, de arcában az éles pillantású zöld szem és a túlságosan vékony ajkak olyan határozottságot kölcsönöztek vonásainak, amit nem szerettem a nőknél. Ennek ellenére rámosolyogtam, ő pedig, mielőtt visszaindult az első osztály utasaihoz, visszamosolygott rám. Nem hivatásszerűen – ösztönösen, női módon. Nem voltam meglepve. Az utóbbi években kerestem az ilyen kontaktusokat. Szerettem játszani, és ők gyakran vevők voltak egy kis flörtre. Most is szuggeráltam a stewardessnek. Nem jött zavarba. Úgy forgolódott, hogy ha nem akartam volna, akkor is mindent láttam volna. Pedig nem csak rá voltam kíváncsi. A háromülékes sor legszélén ültem, így beláthattam az első osztály széles közlekedőfolyosójára. Csakúgy, mint körülöttem, ott is bőven akadtak üres helyek. A Boeing 767-esnek több mint a fele üres volt. Micsoda pazarlás. Az én soromban egy tinédzser fiú ült az ablaknál bambán maga elé meredve. Nem aludt, de látszott rajta, hogy távol van ettől a világtól. Az volt a benyo-

másom, van benne némi anyag. Odakint a jeges sötétben csillagok szikráztak a fekete semmiben.

Láttam, ahogy Miss E. Lansing visszatér, kezében kis üveg pezsgő és egyetlen pohár. Megállt az első osztály utolsó előtti egyszemélyes ülése mellett, és mielőtt odahajolt volna az utashoz, ismét rám mosolygott. Nem csodálkoztam, hogy miután kiszolgáltá az utast (akiből semmit sem láttam) megindult felém. Átlépte az első és a turista osztály közötti határt jelentő függöny nyílást és megszólított.

– Minden rendben, uram?

– Mit jelent az E. a kitűzőjén? – kérdeztem válasz helyett.

– Ellen – felelte nevetve. Közelről az arca csaknem keménynek tetszett a vékony vonalú ajkaktól. Még a nevetés sem lágyította meg. – Megfelelően ellátják, uram?

– Igen – mondtam mosolyogva. – Viszont ha maradt volna még abból a pezsgőből, amit az imént vitt annak a kitüntetett utasnak...

– Valóban kitüntetett – bólintott. – Megnyerte az egyik áruházlánc fődíját. Tíz nap Párizsban. Luxusutazás. Ez aztán a mázli, igaz? – sóhajtott. – Tizenhétszer repültem már Párizsba, de a városból semmit sem láttam – fűzte hozzá alig titkolt irigységgel.

– Egyedül van? – faggattam. – Az ilyen nyeresé-nyek általában kétszemélyesek.

Miss E. Lansing vállat vont.

– Ezt nem tudom. A nő mindenesetre egyedül van.

Tehát nő.